

# HOUT? NEE, GOUD!



Waar zijn vrouwen het zotste van, na van ons?

Van DiCaprio, centjes en... juist, van goud! Het gele, blinkende, onvergaanbare edelmetaal met niet alleen financiële maar ook een grote symbolische waarde. Kijk maar eens naar uw trouwring.

Honderddertig miljoen jaar en twee dagen geleden waren twee neutronensterren aan het dollen in de ruimte en botsten. De energie die toen vrij kwam was gigantisch. Deeltjes van de buitenkorst kwamen vrij en zorgden voor een stofregen in de ruimte.



Onder invloed van deze energie, vele malen deze van onze zon, kwamen ze terecht in onze dampkring en de aantrekkingskracht zorgde ervoor dat deze neer dwarrelden op de juist ontstane planeet 'aarde'. Deze regen van zware metalen duurde ettelijke miljoenen jaren.

Aardbevingen, vulkanen en natuurelementen zorgden ervoor dat deze metalen, waaronder goud, bedolven raakten of in zeeën en rivieren terecht kwamen

overal ter wereld. Dus ook bij ons ligt goud. Het meeste rond en in de rivieren in de Ardennen, maar verwaarloosbaar!

Zesduizend Jaar voor Christus had men het edelmetaal reeds ontdekt en teruggevonden juwelen in graven zijn een bewijs. In de oudheid was goud te vinden aan de oppervlakte, zo blijkt.



In 1848 ontstond de 'gold-rush' in California en er kwam geen einde aan tot op heden. Goudzoekers zijn actief in Noord- en Zuid-Amerika, Australië, Nieuw-Zeeland, Indonesië, Rusland, China, Zuid-Afrika en De Pinte. Eigenlijk overal ter wereld. De grootste goudklomp ooit gevonden woog 78 kilo en dit was in 1869 in Australië.

Eén zaak is zeker: de Chinezen zullen dit nooit kunnen namaken want daar is kernfusie voor nodig, of toch? En nu deel twee over hout.

Neenee, maar gezien de prijs aan de kassa mogen we dit straks '*het nieuwe goud*' noemen, hoho.



Ik kreeg mijn eerste goud toen ik één jaar was; een gouden armbandje met mijn naam op. Alleen te dragen als er volk kwam. Mijn tweede was mijn trouwring die ik altijd moest dragen. Mijn derde en laatste was een kettingske gekregen van een nonkel die bij de afbraak van een huis onder de planché een pot met goud en ringen vond. Later bleek dat er een Joodse juwelier had gewoond en bij

de deportatie dit had verstoep. Mijn nonkel kreeg jaren later schrik voor de 'belastingen' en deelde alles uit aan de familie.

Klap op de vuurpijl was dat de brave man bij de plechtige communie van zijn dochterke naar de winkel moest om een gouden kettingske, ja man. Maar ik heb en draag het nog want zonder dat zakt mijn waarde spectaculair, hoho.

De jaren '60:

Of het nu 'Scheldeland aan de Leie' was of 'Leieland aan de Schelde' weet ik niet meer zo zeker. Maar dat daar schepen passeerden, was een feit want de reke was op de trekweg langs de rivier. Wielertoeristen waren er toen nog niet dus het was er ideaal om met de vinken spelen. Vooral als er een binnenschip voorbij tufte, ging het streepkes trekken naar een hoogtepunt.



De vinkenmaatschappij " *De Leie of Scheldezangers* " was onder dak in café 'De Overzet', midden in het groen met zicht op de reke en de stroom.

De cafébaas Gaspar, met de G van gierig, was niet alleen gierig maar ook lui en leep! Hij moet de uitvinder geweest zijn van het gezegde: "Wat ge vandaag door een andere kan laten doen, laat ge niet tot morgen liggen!" Hij vond altijd een uitvlucht om iets *niet* te moeten doen en *iemand* om het te laten doen. Door zijn slechte rug van teveel te zitten, liet hij tooghangers de bakken bier uit de kelder halen. Want anders kwamen ze droog te staan. Als er moest geschilderd worden had hij plots astma door de verfreak. Hij lanceerde het verhaal dat er sluiting dreigde wegens te vuil café... en ja de tooghangers sprongen op de verfpotten. Een beter gelegen lokaal konden ze niet vinden want geen enkele echtgenote waagde het van daar haar gemaal te komen uithalen. Te ver, te donker, te luguber door dat geklots van het water. Dus hij kreeg alles gedaan van zijn klanten, de leperd!

Op een morgen kreeg hij de champetter op bezoek. Vroeger dan normaal want hij was een dagelijkse klant. Dus er moest wat aan de hand zijn. In de brief van

de burgemeester stond dat hij dringend zijn stuk grond naast het café moest distelvrij maken omdat het een schande was voor de gemeente. En eerlijk gezegd overdreef de burgervader niet want daar stonden distels waar ge uwen vélo kon tegen zetten.



Gaspard had een probleem. Maar de vinkenpieten zouden dat wel fixen, was zijn redenering.

Na de zondagzetting sprak hij deze aan over de brief maar vond niet direct slachtoffers want ze begonnen te snappen dat hij geen profiteur was, maar een heel grote profiteur! Hij ving bot en moest overschakelen op plan B. Maar dat had hij niet en zelf die 200 m<sup>2</sup> aanpakken was zijn dood. Hij kon beter in de Schelde of Leie springen. Ja, springen zou ook te lastig zijn... dus vragen om er hem in te smijten. Op een avond zegt zijn oudste zoon Pol, die in het zesde zit, dat hij geleerd heeft over 'Het goud'.

Gaspard zet zijn oren open en luistert wat het zeuneke onthouden heeft, want hij spaart dat ook. Als hij hoort dat er overal ter wereld en zeker langs en in rivieren goud te vinden is, brand er plots een grote lamp in zijn hoofd. Hij heeft een plan B!



Op de volgende zetting neemt hij een paar tooghangers in vertrouwen en maakt ze wijs dat er goud onder de distels zit, vijf centimeter diep. Hij zoekt nog een paar mannen om te helpen en te delen, hij heeft zelfs al een stukje gevonden en direct verkocht. Als bewijs neemt hij er zelfs de schoolboek bij van Pol. De mannen bijten en binnen de tien minuten zijn al tien vinkeniers bereid om te komen helpen. Gaspard wrijft zich in de handen en weet dat ze achteraf zullen kwaad zijn. Ach, weg kunnen ze toch niet.

Maar wat hij niet wist was dat er onder de vinkeniers ook een zekere *André* zat die ook een zoon in het zesde heeft die ook verteld heeft over de goudles. André heeft de hele tekst gelezen en daar stond in dat de hoeveelheid goud in de Belgische gronden heel, heel miniem is. Praktisch niets dus.

Hij kende Gaspard goed en wist dat het zijn zoveelste valstrik was om anderen aan het werk te zetten. André gaat bij de goedgegelovige liefhebbers langs, legt alles uit en kan hen overtuigen om Gaspard eens een koek van eigen deeg te geven.

Op de dag van de grote ontdisteling zit Gaspard voor zijn cafédeur en kijkt of ze het goed doen. Na vijf minuten roept één van de werkers: "*Goud, goud, ke goud gevonde , 't ing aan de wurtel van den distel!*" En ook de man naast hem roept dat hij goud heeft gevonden.



Gaspard springt ondanks zijn zere rug recht en gaat kijken. In de handen van de delvers liggen een paar '*blinkende gele stukjes*'.

Gaspard kan zijn ogen niet geloven en in plaats van blij te zijn, schiet hij in een kolere en jaagt de brave mannen van zijn eigendom. Als een bezetene begint hij de distels uit de grond te sleuren tot de laatste plant. Maar geen goud meer.

In de verte staan de vinkeniers te genieten en weten dat Gaspard nu echt een zere rug zal hebben en ook een trauma! De goudstukjes waren niet meer dan schilfers van een gebroken kerstbal die de mannen bij zich hadden, hoho .

Gaspard had zijn les geleerd en heeft niemand meer lastiggevallen voor het opknappen van zijn werkjes. Integendeel, na iedere zetting waste hij zelfs de latten af.

Een jaar later heeft zijnen hond een klomp goud opgegraven op het stuk grond. Sorry, hout, van een zeerooverschip hebben ze hem wijs gemaakt. En hij is opnieuw beginnen graven naar de schat.



*Allee, veel succes aan de goudzoekers, maar kijk eerst toch eens tussen 12 en 13 u naar de reeks 'GOLD RUSH' op tv.*

LUCIEN VAN GENT